

HUDBA PRO UŠI I PRO DUŠI

První část rozhovoru s Leou Mikulovou, učitelkou hry na kytaru, a Mariánem Mikulou, učitelem hry na zobcovou a příčnou flétnu a zástupcem ředitele v Základní umělecké škole Vítězslava Nováka v Jindřichově Hradci

Letos poměrně brzy začal advent. Co to pro vás znamená?

LEA: Snažím se, abychom všichni byli v pohodě. Advent opravdu vnímám jako příchod. Jsem věřící, takže pro mě to má smysl i z toho pohledu. Je to zase naděje, příchod něčeho, třeba si dávám v sobě předsevzetí. Hlavně takové usebrání. Aby se člověk pořád někam nehonil a aby si aspoň v tuto dobu našel čas na to, na co si čas nenajde během roku. Ale úplně se mi to nedaří.

MARIÁN: To je normální, že se to nedaří. Já to mám řadu let tak, jak to říkala Lea. Plus přesvědčení, že zrovna já nepropadnu tomu předvánočnímu shonu. Snažíme jít proti proudu a nehrajeme ani koledy s dětmi, opravdu to necháváme až úplně na konec.

LEA: Nechceme zpívat Narodil se Kristus Pán. Zásadně. To patří až k Vánocům.

MARIÁN: Koledy zazpíváme maximálně v Číměři.

LEA: Už ke konci října tu člověk slyší koledy. Chápu, že kolegové chtějí, aby to bylo perfektní, dobře nacvičené, ale já nemůžu. Já jsem začala s koledami u malých dětí až před 14 dny nebo před týdnem. Možná to bude podle toho i vypadat na besídce. Ale nechci. Ani doma nějak zvlášť v adventu neuklízíme. Snažíme se to pojmout jako klid.

MARIÁN: Jak to máme takhle nastavené už dlouhou dobu, tak já mám ten čas hrozně rád, protože mi to přijde jako klid, kterým člověk tak proplouvá. Včera jsme šli třeba na punč a já jsem si říkal: "Proč jsme tady?" Ani tohle nepotřebuji. My jsme asi takoví introverti obecně.

Ta odpověď mě překvapuje, protože děti mívají nejvíc vystoupení v prosinci a v červnu.

MARIÁN: My jsme o tom totiž už delší dobu mluvili i tady mezi kolegy a nakonec jsme dospěli k tomu, že jsme v ZUŠce zrušili vánoční koncert. Přesunuli jsme jej na nový rok a přejmenovali na novoroční, i když je to 18. ledna. Děti toho mají hodně i ve škole. Vánoční šílenství se projevuje všude. Snažíme se tomu zatím celkem úspěšně vyhýbat, nepodílíme se na tom vystupováním. Ono také vystupovat v těchto zimách není pro děti asi nic moc dobrého. Děláme výjimku pro OKNA, protože tam to cítíme jako benefici, jako podporu, která je dobrá a přínosná pro OKNA. A pak máme moc rádi Číměř. Jsem z vesnice, kde kultury nikdy nebylo mnoho, a líbí se mi, že tam je snaha něco dělat. A ještě je to ke konci adventu, takže tam už hrát koledy povolíme.

LEA: Letos jsem i zvažovala, jestli dělat třídní vánoční besídku. Ale mám hodně malých dětí, tak mě je to potom zase líto, pro ně to má asi smysl. Ale možná už příští rok besídku udělám také až v lednu, protože nechci zatěžovat rodiče, kteří děti doprovází na řadu akcí. Letos asi poprvé ani nebudu žádat od rodičů cukroví.

Důležitá věc, o kterou se snažíme, je to, aby děti věděly, že hudba může přinášet radost tam, kde je smutek. Hráli jsme teď třeba pro hospic. Byli jsme v Otevřených OKNECH, i tam, kde mají to své chráněné bydlení. Tam je mládež, ale i třeba padesátiletí klienti. Naše ZUŠkové děti viděly, jak jim přináší radost, že jim zahrají. Oni se pak i přidali a k některým písničkám zpívali. Hudba má přesah. Může rozjasnit smutné duše a je třeba ukázat, že hudba léčí.

Tato dvojité radost – obdarovávajících i obdarovaných – tak krásně zapadá do adventního času, kdy není třeba opakovat donekonečna známé koledy jen ze zvyku, ale můžeme jimi potěšit osamělé osoby, zazpívat si i v kruhu rodinném nebo, jak je ve zdejších obcích často zvykem, v malém kostelíku na návsi se sousedy na Štědrý den.

Pokračování rozhovoru naleznete v obecním zpravodaji

Kristýna Hrdinková